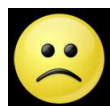

25 LET SVOBODY

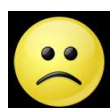
Před 25 lety jsme stáli na náměstích a skandovali „SVOBODU, SVOBODU!“, cinkali přitom klíči a byli nadšení a překvapení, že otroctví komunismu pomíjí. S příchodem svobody jsme pak byli o to více překvapeni, co všechno jsou lidé schopni považovat za „svobodu“.

Falešná svoboda

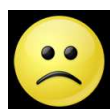
Někteří lidé si myslí, že ve světě existuje svobodná volba „vybírat si“ dobro a zlo. Ale „svoboda“ krást, lhát, podvádět či vybírat si jakékoliv jiné zlo není člověku k ničemu užitečná, je jen ke škodě. Takovému člověku neříkáme „svobodný člověk“, ale nazýváme ho třeba „zločinec“, „zloděj“ nebo „podvodník“. Naopak, pokud se člověk straní zla, nepřipadá si nesvobodný, ba naopak: svoboda od zla ho v životě posiluje.

Mnozí lidé říkají, že k lásce nepotřebují „papír“. Pro tyto lidi je nepředstavitelné si slíbit: „Budeme spolu v dobrém i zlém až do smrti“. Odmítají na sebe vzít opravdovou zodpovědnost za druhého člověka i za vztah. Odmítají se vydat druhému a být na něm závislý. O těchto lidech neříkáme, že jsou „svobodní“, ale říkáme, že jsou „nezodpovědní“ nebo že chtějí být „nezávislí“. Ve skutečnosti láska muže a ženy má možnost se opravdu rozvinout právě jen tehdy, kdy se lidé cíleně vzdají části své svobody.

Normální svobodný člověk má schopnost navazovat vztahy s lidmi, starat se o ně. O člověku, který ignoruje všechny kolem sebe a žije zcela „svobodně“, bez ohledu na vztahy, říkáme, že je spíše „podivín“, než „svobodný člověk“. Jsou to lidé „lhostejní“, nebo dokonce i „bezcitní“ či „lidé s kamenným srdcem“. Naopak láska rozpouští těžkosti mezi lidmi, přitahuje lidi k sobě, přikrývá a odpouští chyby a provinění.

Někdy narážíme na lidi, kteří říkají: „Svobodný člověk nemusí dodržovat smlouvy a normy. Je mu jedno, jak žije a co dodržuje. Neexistuje absolutní norma, záleží jen na něm, co pokládá za správné. Proto jezme, pijme, než umřeme, ať si to tu užijeme.“ A tak dnes máme běžně uzákoněné potraty, ve školách učitelé pouští dětem pornografické filmy, o rodiče se stará stát v domovech důchodců a Bohu se může rouhat kdo chce a jak chce. Když se někdo ozve a chtěl by žít podle vyšších a absolutních norem, je to pro takové lidi „středověk“. Opak je pravdou! Člověk si nepřipadá nesvobodný, pokud dodržuje závazky. Ani ho nenapadne, že by se cítil degradovaný. Stará se o své děti, rodiče, nezávidí bohatým, dodržuje zákony svého státu (které nejsou proti svědomí a Bohu) a nepřipadá si tím omezen.

Skutečná svoboda

Učení Bible o svobodě a otroctví rozlišuje jen dva stavy: buď člověk patří Bohu, slouží Mu a uctívá Ho, nebo patří hříchu a je jeho otrokem. Konečným cílem hříchu pak je smrt, zatímco cílem člověka je život s Bohem. Skutečná svoboda v Kristu není vybírat si dobro a zlo, ale svoboda v Kristu je vysvobození z otroctví hříchu a strachu, od toho minulé se cíle, který je v Bohu. To je ta slavná svoboda Božích dětí.

Mgr. St. Kaczmarczyk, převzato ze Zpravodaje BTM 7/2014